

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

49. Ad Deum in omnibus recurrendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

verò jam dixisse rebus humanis **VALERE ET PLAYDE** A
 re; suis verò familiaribus dolere & plangere. Hester-
 num imbrem lacrymas illi auspicatum: comœdiam ejus
 prius ad funebrem faciem, quam ad nuptialem venisse.
 Proin quoniam poëta optimus personam vitæ depo-
 fuerit, rectè de auditorio ejus exequias eundem legen-
 da ejus esse nunc ossa, mox carmina.

Si vitam solum præsentem spectemus, optatissima
 mors est, sine metu mortis mori: longè tamen optatior
 est, agendo agere animam, & operi suo immorari, ut
 mors ipsa non sit oriosa. Cypriani Martyris votum
 fuit, dum de Deo verba faceret, jugulari pro Deo. Ma-
 ximæ profectò laudis est, non tantum à diabolo nun-
 quam, sed nec à morte otiosum inveniri.

§. 46. Vigilandum, & orandum.

Quia nescitis quâ horâ filius hominis venturus sit.
 Romani in armis vigilarunt, aliquando tamen si-
 ne scuto, ne haberent quo fulcirentur ad somnum. Vi-
 gilandum tibi ô homo, & armato vigilandum. Arden-
 tia ad Deum vota, vera Christianorum arma sunt. Scu-
 tum quod somnum suadet, at, vana longioris vitæ spes
 est. Fuerunt & illæ Romanorum militum in vigiliis fre-
 quentes voces: *Vigila, vigila, Mars vigila.* Hoc se mutuo
 horatu ad vigilandi constantiam incitarunt. Hæc vo-
 ce, ô mea mens, omnes superi ad sacram insomniam
 animant. Cælum ipsum noctes atque dies pervigil, ac
 laborans sine quiete, vigiliam te monet. Obsurdæcis
 aut in somnum declinas? Christum ipsum audi pro-
 clamantem: *Vigilate & orate.* Beato Marco narrante,
 Christus concionem habuit, in cujus solum epilogo,
 hoc ipsum ter pronuntiavit: Primò, *Videte, vigilate, &*
orate. Secundò, *Vigilate ergo, nescitis enim quando dominus*
domus veniat, sed, an media nocte, an galli cantu, an mane,
necum venerit repente inveniat vos dormientes. Tertiò de-
 num. *Quod autem vobis dico, omnibus dico, Vigilate.* Idem

Scutum
 somnum
 suadens, est
 spes longio-
 ris vitæ.

Matth. 24. *sepius monens, & quidem Matthæi ore nos inelamari:*
Vigilate ergo, quia nescitis quâ horâ dominus vester venturus
est. Et repetit: Vigilate itaque, quia nescitis neque diem, ne-
que horam. Nec aliud ad clavum Olivarii inculcat: Vi-
gilate & orate, ut non intretis in tentationem. Hoc ipsum
 beato Lucâ præcone promulgat: *Vigilate itaque, omni*
 tempore orantes. Ipsissimum istud *Vigilate*, & quo-
 ties Paulus ingeminat? In nos fragores hinc sonant, ut
 soporem nobis & torporem excutiant. Surdi sumus,
 imò mortui, nisi ad has voces vigilamus. Quicunque
 viciis indormis, evigila. Fatum Ægyptiorum nosti? Me-
 diâ nocte percussor Angelus Ægyptum ingressus est, &
 stragem immensam dedit. Sortem illarum decem virgi-
 num recordaris? Mediâ nocte clamor factus est, & quæ
 paratæ, à sponsio ad nuptias admisse, stertentes alie sunt
 exclusæ. Stultitiam servi illius heluantis meministi? Ve-
 nit dominus illius die quâ non speravit, & horâ quâ ig-
 noravit venturum. Bonum patrem familiæ consideras?
 Omni horâ vigilar, ut nullâ horâ fur suffossor domum
 irrepat. Servatorem tuum cogitas? Mediâ nocte natus
 est. Idem post median noctem (quod credibile) ad su-
 premum orbis iudicium venturus est. Vigila itaque, vi-
 gila; & omnem diem tibi puta ultimum.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Luc. 6. 21.
 v. 36.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Luc. 6. 21.
 v. 36.

Supremi ju-
 dicis tubam
 mediâ nocte
 audientiam
 putat Bar-
 radius 10, 3.
 Ciceron. Eu-
 ang. lib. 10. c.
 16. mihi
 pag. 633.

Job 17. 3.

§. 47. Deo fidendum.

Cui Deus adest, stet ille licet mediis irati maris flu-
 ctibus, forti pectore procellas excipiet: molestiæ
 vexent, dolores lancinent, diabolus frendeat & fic-
 mat, mors minetur & spiculum dirigat; non est quod
 expavescat animus Deo confusus; moveat Acheron,
 ruat orbis, impavidum ferient ruinæ; victor emer-
 get, & ut cautes Marpesia inanes pelagi minas despi-
 ciet. Ita Iobus, ita David se gesserunt. Deum Iob-
 us animo fidentissimo allocutus: *Pone me*, inquit, *jux-*
ta te, & cuiusvis manus pugnet contra me. Provocat, in-

sultat, exprobrat castris hostium Dei: *veniat qui volet,*
prodeant gigantes, duello depugnabimus. David au-
 tem: *Nam estis, ait, ambulaverò in medio umbrae mortis, non* Psal. 22, 4.
timebo mala, quoniam tu mecum es. En, fiduciam! Quam-
 vis in summo vitæ discrimine sum; estis me, ait, noctis
 æternæ nigror horridus undique involvat, & mors jam
 aurem velicans, tam propinqua stet, quam est umbra
 corpori, securus, solâ Dei præsentia fretus, contem-
 nam illa omnia. Certissimus sum, in hac præsentia tu-
 tissimum mihi refugium, validissimumque esse præsi-
 dium. Nam quia Dominus mihi adiutor, non timebo quid Psal. 26. v. 1.
faciat mihi homo. Dominus illuminatio mea, & salus mea; & 2.
quem timebo? Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo?
Si cor sistit inter adversum me castra, non timebit cor meum: si Deo fidere
exurgat adversum me prælium, non timebit cor meum: si quid
quid dendum est, idque tantò magis, quantò minis sibi ip-
si. Sub hostium muris aciem struit, in hoc ego sperabo. Deo fi-
dit. Deo fidere, est omnibus hostibus superiorem esse.

§. 48. Quando Domino visum.

Ad beatam vitam nil facit longa series annorum: vita æterna
 neque enim annis aut rugis æstimanda est vita, sed non æsti-
 mationibus præclaris. Verum illud **QUANDO**, plerof-
 que omnes homines ægè habet. Moriendum sibi præclaris
 sciunt, & mori volunt, sed nondum; cupiunt naturæ
 solvere quod debent, sed nondum; desiderant solvi
 corporis vinculis, sed nondum. Adeo miselli ingeniosè
 infanimus, ut cupiamus definire esse miseri, sed non-
 dum; ut felices & beati esse velimus, sed nondum. Ita
 mori nolumus, qui mori optamus. Iniqui proflus su-
 mus, qui simul dolemus, & miseros nos esse, & mise-
 riam nostram definire. Non est dolendi, non est flen-
 di locus, ubi definit esse quod invitis eras. Quid, ho-
 muncule, tam altum iple tibi patibulum ædificas, ut
 multos gradus habeas, per quos ad mortem te ire diu-
 tius scias? quid vitæ tuæ tot aptas annos, quibus finis
 tuum prospicias, cogitationum lento tormento? Eun-
 dum est seu hodiernâ, seu crastinâ.

Tobias laudatissimi senis, non degener filius & cog-
 nominis, sed & ipse senex, ætate processit usque ad an-
 num nonagesimum nonum. Sacra pagina testantur: Et non fuit.
 completis annis nonaginta novem, in timore Domini, cum
 exaudio sepelirent eum. Potuisset Tobias, sensu nostro
 postulare cum Deo & queri: Cur Domine jam mihi
 abrumpis vitam, cur non pateris me complere annos
 centum? Quid hic aliud Deus responderit, quam hoc
 ipsum: Sic mihi visum; tu jam morere, & annos omnes
 præteritos in lucro pone. Ergo moriendum, quando
 Domino visum, non quando Tobia, aut Raguel, aut
 Anania, aliisve placet.

At scio, quid multos decipiat: cum mors pulsat, an-
 te tempus adesse putant importunum exactorem. Stul-
 ti; tunc tempus est, *Quando mortis Domino visum est.* piat
 Quid tergiversaris, mi homo, quid immaturam æta-
 tem obtendis, quid inducias poscis, quid moram rogi-
 tas? Ad mortem maturus pridem fuisti: sed nec con-
 cessâ mora te paratiorem faciet aut promptiorem. Nam
 & post hanc morari voles, minus forsitan paratus, quo
 plus moratus. Inducias non paucos deteriores fecerunt.
 Mala ad mortem præparatio est, mori nolle. Facti di-
 midium habet, qui tunc vult, quando is, qui nihil ma-
 li vult. Executienda vitæ cupido est, discendumque ni-
 hil interessè, quando patiaris, quod quandoque patien-
 dum est. Quam bene vivas, refert, non quam diu; sæ-
 pe autem in hoc est bene, ne diu. Ergo tergiversatione
 tolle, & dic ex animo: Quando Domino visum, sic fiat.

§. 49. Ad Deum in omnibus recurendum.

Heu nos misellos! imò, heu nos stultos! Cum nobis
 ægè est, sæpe totum orbem cogitationum nostrarum
 aliis pervolumus: à rebus creatis solatiola mendi-
 camus

camus, planè pudendâ mendicitate. Amicos, inimicos, in nostri subsidium facillimus; opem omnium imploramus: solum Deum præterimus, aut omnium adimus ultimum, aut saepe nec adimus quidem rogando solatio. Quæ hæc infania est; iuvare velle à quibus non possis; ab eo iuvare non cupere, à quo uno & possis & debeas?

Ergo quodcumque & quotiescumque tibi malè est, primus omnium gemitus, primæ preces, primæ querelæ & voces ad eum eant: Deo expone tuam causam, tuæque omnia quæ pateris. Quid discursas per orbem, & ante mendicorum tuguriola mendicus stipem flagitas? Quid transvolantibus rhedis blanda iactas balia incassum? Ad divitis illius januam procumbe, qui salvare possit animam tuam de necessitatibus. Ita Moyses fecit, qui in omni dubio recursum iteravit ad tabernaculum, in quo Deum audivit confutorem. Sic Iosue deceptus à Gabanonitis est, quia os Domini non prius interrogavit. Ad Deum in omni re, præsertim adversa, recurrendum. Mulier illa quæ erat in profusio sanguinis annis duodecim, & fuerat multa perpeffa à pluribus medicis, & erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat, sed magis deterius habebat; tandem ad medicorum medicum venit, à quo uno, momento unico impetravit, quod à pluribus non potuit per totum duodecennium. Maximi refert scire, à quo beneficia postules. Extremæ inopiæ argumentum est à mendicis mendicare.

§. 50.

Diximus recurrendum ad Deum in omni re. Ergo etiam felix obitus, non ab alio quam à Deo petendus. Ejus rei brevissimum paradigma subijcimus.

I. ORATIO.

OCTO VERSICULI E PSALMIS DAVIDICIS à S. Bernardo selecti, quos ipse quoties pro felici mortis hora dixisse traditur.

Pf. 12. v. 4. Illumina, Domine, oculos meos ne unquam obdormiam in morte: nequando dicat inimicus meus, prævalui adversus eum.
Pf. 30. v. 6. In manus tuas commendo spiritum meum: redemisti me Domine Deus veritatis.
Pf. 38. v. 5. Locutus sum in lingua mea, notum fac mihi, Domine, finem meum.
Et numerum dierum meorum, quis est aut sciam quid desit mihi.
Pf. 85. v. 17. Fac mecum signum in bonum, ut videant qui oderunt me, & confundantur, quoniam tu Domine adjuvisti me, & consolatus es me.
Pf. 115. v. 7. Dirupisti Domine vincula mea: tibi sacrificabo hostiam laudis, & nomen Domini invocabo.
Pf. 141. v. 5. Perit fuga à me: & non est qui requirat animam meam.
Pf. 142. v. 6. Clamavi ad te, Domine, dixi, Tu es spes mea, portio mea in terrâ viventium.
Omnipotens sempiternus Deus, qui Ezechiae regi te lacrymabiliter deprecanti, vitæ spatium protendisti; concede mihi indigno famulo tuo ante diem mortis meæ tantum vitæ spatium, ut omnia peccata mea valeam deplorare, & veniam ac gratiam, te miserante, merear accipere.
Omnipotens, benigne ac misericors Deus, te oro humiliter per mortem Filii tui, concede mihi horam felicem ac beatam, cum anima mea discessura est à corpore.
Domine Iesu Christe crucifixe, per illam amaritudinem mortis, quam sustinisti pro me in cruce, maxime cum anima tua egressa fuit de corpore tuo, miscrere animæ meæ in egressu suo. Qui vivis & regnas cum Deo Patre & sancto spiritu, &c. Amen.

II. ORATIO.

PRO FELICI EXITU EX HAC VITA.

Misericordissime Domine Iesu, si sic agitur cum homine morituro, & in talibus periculis & angustis erit vita spiritus mei ex hoc sæculo migraturi, quò fugiam nisi ad te Deus meus? tu erue animam meam, ut non pereat in horâ illâ tremendâ: præsta mihi obsecro secundum multitudinem miserationum tuarum, & per illum amoris æstus & dolorem, quò ipse, qui vita es, mori pro me voluisti, ut mortis corporalis agonem semper præ oculis habeam, & hoc agam modò vivens, quod moriens optarem me egisse, utque nullâ in te tantum opere ac studii ponam, quam ut mihi ipsi spiritualiter moriar, & cunctas sensuum meorum mortificem passiones, sicque tecum post hanc vitam felix ac beatus vivam in æternum.

III. ORATIO.

EFFICACISSIMA HYGONIS DE S. VICTORE, præbrendo SS. Eucharistia viatico in extremis.

O Dulcissime ac benignissime Domine Iesu Christe, ob tui sanctissimi corporis reverentiam, quod ex intactâ Virgine Mariâ simpliciter, concede mihi misero peccatori, ut corpus tuum pretiosissimum animæ meæ finalis sit refectio, Amen. Pater noster, &c. Ave Maria, &c.

O dulcissime & amantissime Domine Iesu Christe, propter nomen tuum sanctissimum, concede mihi misero peccatori, ut gloriosissimum nomen tuum, quod est Iesus, sit mea finalis locutio. Amen. Pater noster. Ave Maria.

O dulcissime ac clementissime Domine Iesu Christe, propter Passionem tuam acerbissimam, concede mihi misero peccatori, ut tuum in cruce ineffabile tormentum sit mea finalis cogitatio, Amen. Pater noster. Ave Maria.

O dulcissime ac misericordissime Domine Iesu Christe, propter tuam omnem sanctissimam vitam concede mihi peccatori miserrimo omnes affectiones, cogitationes, & operationes meas in sancta tua vulnera defigere, Amen. Pater noster. Ave Maria.

O dulcissime ac piissime Domine Iesu Christe, propter omnes miserationes tuas, imprime cordi meo tuæ mortis exinanitionem, & omnium vulnorum tuorum passionem. Amen. Pater noster. Ave Maria.

CORONIS PRIMI CAPITIS.

AD LECTOREM.

Hoc age, hoc cogita, mi homo, & dum sanus es, discite agrotare, discite mori. Utrumque rare arduum est, quam utrum scias, experiri non licet, nisi cum errare non licet sine dispendio æternæ felicitatis. Moriendi semel tantum erratur, sed hic error nunquam emendatur in omnes æternitates.
Quapropter tanquam migraturus semper habita: ex parte verò maximâ tecum habita, & quotidie omnes conscientie tue latebras explora. Quidquid circa te jacet rerum, tanquam hospitalis loci faciem spectas. Non licet plus efferre, quam intuleris. Ergo age & sat-optime Ange, Deo te proba. Transendum est. Omni momento ad ostium æternitatis te stare cogita. Transendum est. Tota nobis imminet ÆTERNITAS. Brevis est voluptas, supplicium æternum; modicus est labor, præmium sempiternum.

Sanum ergo instruximus: mortem contemnendam, sed mortis memoriam nunquam deponendam esse monuimus. Idem nunc monebimus. Agrotum.

C. A. origo est.